

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/74/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3710209075
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3710209075.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte, zloženom z predsedu JUDr. Romana Hargaša a členov JUDr. Stanislavy Markovej a JUDr. Gabriely Janákovej, v právnej veci navrhovateľiek: 1/ N. P., nar. XX.XX.XXXX, dôchodkyne, bytom X. XX/XX-X, F. W., 2/ B. M., nar. XX.XX.XXXX, dôchodkyne, bytom X. XXX, 3/ U. F., nar. XX.XX.XXXX, dôchodkyne, bytom C. XXXX/X, W. a 4/ P. M., nar. XX.XX.XXXX, dôchodkyne, bytom O. XX, právne zastúpených JUDr. Tiborom Bickom, advokátom Advokátskej kancelárie, Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, proti odporcovi Slovenskej sporiteľni, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenému JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátom Advokátskej kancelárie, Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v konaní o vyslovenie neplatnosti výpovedí zmlúv, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28. februára 2011, č. k. 6Co/167/2010-85, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Navrhovateľkám náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28. februára 2011, č. k. 6Co/167/2010-85, okresný súd rozhodol nasledovne:

„Výpoveď zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 01.12.1997, uzavretej medzi žalovaným a žalobkyňou v 1. rade, datovaná dňom 26.10.2009 je neplatná.

Výpoveď zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 29.01.1998, uzavretej medzi žalovaným a žalobkyňou v 2. rade, datovaná dňom 26.10.2009 je neplatná.

Výpoveď zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 17.11.1997, uzavretej medzi žalovaným a žalobkyňou v 3. rade, datovaná dňom 26.10.2009 je neplatná.

Výpoveď zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 15.02.1999, uzavretej medzi žalovaným a žalobkyňou v 4. rade, datovaná dňom 26.10.2009 je neplatná.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyniam náhradu trov konania a právneho zastúpenia, do rúk právneho zástupcu žalobkyň JUDr. Tibora Bicka v sume 1.041,99 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľky sa návrhom vo veci samej domáhali, aby súd určil, že výpovede zmlúv o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré uzavreli s odporcom v období od 17.11.1997 do 15.02.1999, ktoré boli datované dňom 26.10.2009, sú neplatné. Zároveň požiadali o náhradu trov konania a právneho zastúpenia. Uviedli, že odporca uzavrel s navrhovateľkou v 1. rade dňa 01. 12. 1997, s navrhovateľkou v 2. rade dňa 29. 01. 1998, s navrhovateľkou v 3. rade dňa 17. 11. 1997 a s navrhovateľkou v 4. rade dňa 15. 02. 1999 zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., pričom sa zaviazal vyplácať navrhovateľke v 1. rade doživotne sumu 12.075,- Sk mesačne, navrhovateľke v 2. rade sumu 2.503,- Sk mesačne, navrhovateľke v 3. rade sumu 3.881,- Sk mesačne a navrhovateľke v 4. rade sumu 6.792,- Sk mesačne. Peniaze mali byť vyplácané z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. a nárok na uzavretie predmetných zmlúv bol zakotvený v štatúte Podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne zo dňa 01. 07. 1993. Navrhovateľka v 1. rade odpracovala u právneho predchodcu odporcu 38 rokov a zmluvu podpisovala v čase odchodu do dôchodku. Navrhovateľka v 2. rade v čase uzavretia zmluvy mala 53 rokov a zmluvu uzatvorila preto, lebo právny predchodca odporcu sa rozhodol znižovať stavy zamestnancov a ponúkol jej, aby odišla do predčasného dôchodku s tým, že jej ponúkol kompenzáciu z Podporného dôchodkového fondu. Aj navrhovateľky v 3. a 4. rade odišli z podnetu právneho predchodcu odporcu do predčasného dôchodku preto, lebo im právny predchodca odporcu ponúkol kompenzáciu. Boli pritom ubezpečené, že plnenie z Podporného dôchodkového fondu budú dostávať doživotne. Zmluvy za odporcu podpísala riaditeľka Mestskej pobočky v Považskej Bystrici, G.. X.. Asi v roku 2002 ponúkol odporca navrhovateľkám dohodu, podľa ktorej bol ochotný vyplatiť navrhovateľkám jednorázovo čiastku, ktorá predstavovala plnenie asi za 5 rokov s tým, že ďalšie peniaze im vyplácať nebude. Navrhovateľky nesúhlasili a preto odporca plnil zo zmlúv naďalej. Koncom októbra 2009 odporca doručil navrhovateľkám výpoveď zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu zo dňa 26. 10. 2009. Navrhovateľky s výpoveďami nesúhlasili, ale odporca na výpovediach trval. Odporca prestal navrhovateľkám vyplácať plnenia z Podporného dôchodkového fondu a preto sa navrhovateľky obrátili na súd. Tvrdili, že od odchodu do dôchodku až doposiaľ neexistovali žiadne prekážky, pre ktoré by si ich odporca mohol spliesť s inými osobami, plnenia z Podporného dôchodkového fondu im doručoval a viedol s nimi korešpondenciu. Naliehavý právny záujem na vedení sporu preukazovali tým, že v prípade, že by súd ich návrhom vyhovel, bolo by povinnosťou odporcu pokračovať v plnení na základe dohodnutých zmlúv.

Odporca žiadal, aby súd návrhy zamietol. Tvrdil, že navrhovateľky nemajú naliehavý právny záujem na určení, akého sa domáhajú. Podľa jeho názoru sa navrhovateľky mohli priamo domáhať plnenia z predmetných zmlúv a súd by v rámci tohto konania riešil i právnu otázku platnosti alebo neplatnosti výpovedí. Neexistencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, je dôvodom na zamietnutie návrhov bez potreby skúmať ďalšie tvrdenia navrhovateľiek. Podľa jeho názoru zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., z ktorých odvodzujú navrhovateľky svoje práva, sú neplatné pre neurčitosť v špecifikácii oprávneného subjektu. Z textov zmlúv nie je možné zistiť, ktorá z osôb, ktorých meno a priezvisko sú rovnaké, zmluvy uzatvorila. Podľa jeho tvrdenia bolo možné zmluvy vypovedať a v prípade, že by tieto boli platné, výpovede zo zmluvy boli platnými právnymi úkonmi.

Na základe vykonaných dôkazov okresný súd zistil, že s účinnosťou od 01. 07. 1993 bol zriadený Podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne, ktorý slúži na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci SŠTSP dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti k SŠTSP, kvality ich práce a na podporu stabilizácie pracovníkov SŠTSP. Bol vypracovaný štatút, dňa 01. 04. 1994 dodatok č. 1 k štatútu Podporného dôchodkového fondu SŠTSP. V súlade s článkom III 1a, z fondu sa odo dňa účinnosti štatútu fondu poskytuje plnenie v sume, ktorou je rozdiel medzi priznaným starobným dôchodkom podľa právnej úpravy o sociálnom zabezpečení, percentuálnou sadzbou najvyššieho priznaného základného plnenia za posledných 5 rokov pred prvým odchodom do starobného dôchodku. V súlade s týmto ustanovením uzatvoril odporca dňa 01. 12. 1997 s P. N., navrhovateľkou v 1. rade, dňa 29. 01. 1998 s M. B., navrhovateľkou v 2. rade, dňa 17. 11. 1997 s F. U., navrhovateľkou v 3. rade a dňa 15. 02. 1999 s M. P., navrhovateľkou v 4. rade, zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., v ktorých je uvedené, že predmetom zmlúv je doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF SLSP, a.s., podľa štatútu PDF SLSP, a.s., pričom povinnosť plniť má povinný a právo na plnenie príjemca. Na základe uvedených zmlúv odporca vyplácal dohodnuté plnenia do júna roku 2002, kedy

zaslal navrhovateľkám ponuku, na základe ktorej by im vyplatil asi 5-ročné plnenie jednorázovo s tým, že navrhovateľky podpíšu dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. Navrhovateľky dohodu s odporcom neuzatvorili a odporca naďalej plnil na základe pôvodných zmlúv. Listom zo dňa 26. 10. 2009 zaslal odporca navrhovateľkám výpoveď zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. Vo výpovedi uviedol, že využíva zákonné právo podľa ustanovenia § 582 občianskeho zákonníka a dáva navrhovateľkám 3-mesačnú výpoveď ku koncu kalendárneho štvrtroka s tým, že po uplynutí 3-mesačnej zákonnej výpovednej lehoty od doručenia výpovede, platnosť a účinnosť zmluvy skončí ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka, t.j. k 31. 03. 2010 a zároveň zaniká záväzok Slovenskej sporiteľne, a.s., poskytovať navrhovateľkám plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. Navrhovateľky s výpoveďami nesúhlasili, ale pretože sa s odporcom nedohodli, boli nútené obrátiť sa na súd.

Okresný súd ďalej uviedol, že prvou otázkou, ktorú mal skúmať, bola otázka, či na určenie platnosti, alebo neplatnosti výpovede, ktorú dal odporca navrhovateľkám, majú navrhovateľky naliehavý právny záujem. Okresný súd dal za pravdu navrhovateľkám, ktoré tvrdili, že spor medzi účastníkmi konania možno vyriešiť rozhodnutím o ich návrhoch. Nie je potrebné a ani správne podávať na súd v danej situácii návrhy na plnenie. Pokiaľ sa navrhovateľky právoplatným rozhodnutím súdu dovolávajú svojho práva v tom, že výpovede sú neplatné, bude povinnosťou odporcu naďalej plniť na základe pôvodných zmlúv, ktoré s nimi uzavrel. Preto podľa názoru okresného súdu majú navrhovateľky naliehavý právny záujem na svojich žalobách.

Pokiaľ odporca namietal, že zmluvy sú neplatné preto, lebo účastníkmi zmlúv sú neidentifikované osoby - navrhovateľky, ktoré sú v zmluvách označené len priezviskom a menom, bolo v konaní preukázané, že sa jednalo o dlhodobé pracovníčky odporcu a že u odporcu nepracovala iná pracovníčka, ktorá by mala rovnaké meno a priezvisko, ako navrhovateľky. To, že odporca vedel navrhovateľky riadne identifikovať, vyplýva aj z toho, že až do marca 2010 im na základe uzatvorených zmlúv vyplácal plnenia zo zmlúv a doručoval im písomnosti. Skutočnosť, že zmluvy sú platné a že ich platnosť odporca uznával, vyplývalo aj z ponúk, ktoré v júni 2002 zaslal navrhovateľkám, s ktorými chcel ukončiť zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu odporcu.

Okresný súd uviedol, že odporca poukázal na ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že plnenie zo zmlúv sa stalo nemožným v súvislosti s ustanovením § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého banka a pobočka zahraničnej banky, nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie, alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky. Poukázal zároveň aj na to, že podľa § 116 tohto zákona sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak. V súvislosti s uvedeným okresný súd považoval za potrebné poukázať na to, že plnenie z Podporného dôchodkového fondu v prospech odporcov, je odmenou za ich vernosť odporcov, pretože u neho odpracovali všetok svoj produktívny vek. Záver odporcu, že zmluvy, ktoré s navrhovateľkami uzatvoril, boli uzatvorené za nápadne nevýhodných podmienok pre odporcu, nie je pravdivý. Pokiaľ zmluvy na plnenie boli uzatvorené pred účinnosťou zákona č. 483/2001 Z.z. Podľa § 116 zákona č. 483/2001 Z.z. sa nároky z týchto zmlúv posudzujú podľa doterajších predpisov. Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s., sú zmluvami platnými a nie je možné ich vypovedať. Výpoveď podľa § 582 občianskeho zákonníka je možná len pri zmluvách, ktoré sú dohodnuté na dobu neurčitú. Zmluvy uzatvorené na doživotné plnenie, sú zmluvy uzavreté na dobu určitú.

Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľky podali návrhy dôvodne a preto im vyhovel. Výpovede, ktoré im zaslal odporca, nemajú oporu v zákone najmä preto, že zmluvy sú uzavreté na dobu určitú a ustanovenie § 582 občianskeho zákonníka sa zaoberá možnosťou výpovede zmlúv, ktoré sú uzatvorené na dobu neurčitú.

Okresný súd priznal navrhovateľkám aj náhradu trov konania a právneho zastúpenia (§ 142 ods. 1 O.s.p. a nasledujúcich). Tieto pozostávajú zo zaplatených súdnych poplatkov u každej po 99,50 eur, z 1 úkonu advokáta vo výške 171,17 eur a to prevzatia a prípravy zastúpenia, z 1 úkonu advokáta vo výške 110,98 eur a to podania návrhu na súd, 2 úkonov advokáta po 114 eur a to účasti na pojednávaní v dňoch 10. 01. a 28. 02. 2011, z režijného paušálu 1 x 6,95 eur, 1 x 7,21 eur, 2 x 7,41 eur, z 19 % DPH zo sumy 296,31 eur vo výške 56,30 eur a z 20 % DPH zo sumy 242,82 eur vo výške 48,56 eur. Trovy konania a právneho zastúpenia vo výške 1.041,99 eur zaplatí odporca do rúk právneho zástupcu navrhovateľiek do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodu, že postupom okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) a § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. V prvom rade sa nestotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého navrhovateľky preukázali naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovedí zmlúv. Podľa názoru odporcu vyhovením návrhu navrhovateľiek sa nevytvorí pevný právny základ pre vzťahy medzi účastníkmi a neisté postavenie navrhovateľiek sa žiadnym spôsobom nezmení. Zmluvy o dôchodku sú absolútne neplatné a v prípade, ak by boli platné, právo navrhovateľiek na dôchodok zaniklo podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na právne postavenie navrhovateľiek nemá žiadny vplyv ani to, že okresný súd riešil otázku platnosti zmlúv o dôchodku, ako aj otázku zániku práva na plnenie, pričom tieto závery nie sú záväzné pre účastníkov, lebo nevyplývajú z výroku odvolaním napadnutého rozsudku. V rámci ďalšieho súdneho konania o plnenie zo zmlúv o dôchodku, ktoré možno predpokladať, nebude súd viazaný právnym názorom o platnosti zmlúv a ani právnym názorom okresného súdu, či právo na plnenie zaniklo.

S poukazom na znenie ustanovení § 39 a § 842 Občianskeho zákonníka odporca vyjadril názor, podľa ktorého zmluvy o dôchodku odporujú zákonu. Občiansky zákonník v súvislosti s dobou obsahuje dve alternatívy. Prvou je neurčitá doba na dožitie a druhou je inak určená doba neurčitého trvania. Spojka alebo medzi týmito dvoma alternatívami znamená možnú dohodu len o jednej z týchto dvoch alternatív. Zmluvy o dôchodku odporujú zneniu ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka, pretože obsahujú dve odlišné doby trvania dohodnutého plnenia, keď článok II. zmlúv o dôchodku obsahuje záväzok vyplácať príjemcovi doživotne dôchodok (tj. prvá zákonom predpokladaná alternatíva) v rozpore s čl. III. posledná veta zmlúv o dôchodku, podľa ktorého vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil (t. j. druhá zákonom predpokladaná alternatíva). Okolnosť, že ide o dve odlišné doby neurčitého trvania práva, je daná skutočnosťou, že pri dojednaní podľa čl. II. zmlúv o dôchodku ide o počítanie doby podľa dní (v skutočnosti hodín, resp. minút) a pri dojednaní podľa čl. III. ide o počítanie doby na mesiace - do konca mesiaca. Z uvedeného vyplýva, že zmluvy o dôchodku odporujú ustanoveniu § 842 Občianskeho zákonníka. Druhým dôvodom absolútnej neplatnosti zmlúv o dôchodku s poukazom na znenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa názoru odporcu je ich neurčitosť v otázke vymedzenia dĺžky trvania práva vzhľadom na znenie článkov II. a III. zmlúv o dôchodkoch, ktoré si odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako okresný súd uvedený rozpor vyriešil, keď síce dospel k záveru o trvaní práva na dôchodok doživotne, avšak nevysporiadal sa s tým, že podľa článku III. zmlúv o dôchodku právo na dôchodok trvá do konca mesiaca, ktorého sa príjemca dožil.

Odporca v odvolaní ďalej namietal neplatnosť zmlúv o dôchodku pre ich neurčitosť vo vymedzení oprávnených osôb z týchto zmlúv. S poukazom na znenie ustanovení § 843, 37 ods. 1, § 40 Občianskeho zákonníka zdôraznil, že pre platné uzavretie zmluvy uvedeného typu je zákonom vyžadovaná písomná forma, pričom pre zachovanie písomnej formy je nevyhnutné, aby z textu bolo možné jednoznačne identifikovať i zmluvné strany. K takejto jednoznačnej identifikácii nepostačuje len uvedenie mena a priezviska osoby oprávnenej z dôchodku, pretože takáto identifikácia svedčí viacerým osobám. Z textu zmlúv preto nie je možné zistiť, ktorá z osôb, ktorých meno a priezvisko sú rovnaké, zmluvu uzatvorila. Podľa názoru odporcu nie je pritom podstatné, že účastníkom zmlúv o dôchodku bolo jasné, s kým zmluvu uzatvárajú. Oprávnené osoby zo zmlúv o dôchodku totiž nie sú objektívne identifikovateľné zo samotného textu zmlúv, čo je potrebné pri právnych úkonoch, pre ktoré Občiansky zákonník vyžaduje písomnú formu. S poukazom na právny názor v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa

02.09.2008, sp. zn. 30 Cdo 1243/2007, odporca skonštatoval, že zmluvy o dôchodku sú neurčité pokiaľ ide o vymedzenie osôb oprávnených na vyplácanie dôchodku podľa týchto zmlúv.

Podľa názoru odporcu s poukazom na znenie § 27 ods. 8 a § 116 zákona č. 483/2001 Z. z. ak by okresný súd aplikoval tieto ustanovenia na prejednávajúcu vec, zistil by, že záväzky na plnenie zo zmlúv o dôchodku zanikli, ak by predtým existovali, pretože sa stali nemožnými podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že banka nesmie poskytovať plnenie bez poskytnutia protihodnoty, ani hospodársky neodôvodnené plnenie. V dôsledku zmeny právnej úpravy sa plnenie zo zmlúv o dôchodku za predpokladu ich platnosti stalo zákonom zakázané, teda jeho poskytovanie v súlade so zákonom nie je možné. Každá zmluva o dôchodku podľa § 842 „Obchodného“ (poznámka odvolacieho súdu - zrejme Občianskeho) zákonníka zaväzuje na plnenie bez akejkoľvek protihodnoty a taktiež na hospodársky neodôvodnené plnenie. V zmysle § 27 ods. 8 Zákona o bankách je tak každá zmluva o dôchodku zmluvou, uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok. Podľa názoru odporcu je bez právneho významu plnenie, ktoré poskytli navrhovateľky na základe pracovných zmlúv, pretože ho poskytovali len počas trvania pracovného pomeru, teda nie na základe zmlúv o dôchodkoch. Nemožno súhlasiť s názorom okresného súdu, že žiadne nároky zo zmlúv o dôchodku sa neposudzujú podľa Zákona o bankách. Okresný súd nesprávne vyložil ustanovenie § 116 Zákona o bankách, z ktorého vyplýva, že nároky zo zmlúv o dôchodku, ktoré by mali vzniknúť po účinnosti tohto zákona, sa posudzujú podľa tohto právneho predpisu.

Podľa názoru odporcu v odvolaní je nesprávny záver okresného súdu, podľa ktorého zmluva o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka, uzatvorená na doživotné plnenie, je uzavretá na dobu určitú. Takáto zmluva je uzatváraná na dobu neurčitú aj podľa komentára Občianskeho zákonníka II, § 460-880, Komenář, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2008, str. 2170 a Občianskeho zákonníka, Poznámkové vydání, Linde Praha, a. s. 2000, str. 718. S poukazom na znenie § 842 Občianskeho zákonníka podľa názoru odporcu sa zmluva o dôchodku uzatvára na dobu neurčitú. Je pritom rozdiel medzi trvaním práva na dôchodok a trvaním zmluvy o dôchodku. Ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka nič nestanovilo v dobe, na ktorú sa uzatvára zmluva o dôchodku, stanovilo len, že zmluvou sa zakladá „na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania“ právo (na vyplácanie dôchodku). Súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil, že údajne určitá doba trvania práva na dôchodok („na doživotne“) zakladá zákonom určenú dobu (určitú) trvania zmluvy. Konštantná judikatúra súdov je pritom taká, že pokiaľ zmluva neurčuje dobu svojho trvania, má sa za to, že ide o zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú, so všetkými zákonnými dôsledkami zmluvy uzatvorenej na neurčitú dobu, t. j. aj s možnosťou zmluvu vypovedať. I pokiaľ výkladom pojmu „na doživotne“ dospel súd prvého stupňa k záveru o tom, že ide o dobu určitú z dôvodov, ktoré súd prvého stupňa opomenul uviesť, tak ust. § 842 Občianskeho zákonníka nestanovilo, že na takú dobu „na doživotne“ sa uzatvára zmluva - keď o trvaní zmluvy nič neustanovil. Uvedené zákonné ustanovenie pojednáva iba o „trvaní“ práva na plnenie dôchodku, založeného zmluvou. Odporca však správne vypovedal zmluvu o dôchodku, ktorou sa právo založilo, nie právo samotné, tým prestal existovať právny dôvod na výplatu dôchodku. Zmluva je právny úkon na dobu neurčitú - túto možno vypovedať, ktorým sa právo na plnenie dôchodku len zakladá - t. j. výpoveďou zanikne právny dôvod výplaty dôchodku, i keby bola dojednaná výplata na dobu „na doživotne“ určitá. Predovšetkým toto zákonné ustanovenie neupravuje trvanie zmluvy o dôchodku, ale právne striktné len upravuje, na ako (t. j. na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania) sa zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku. Pretože zo zákona, ani zo Zmlúv o dôchodku nevyplýva spôsob ich výpovede, možno zmluvy vypovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrtroka podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako to učinil odporca voči navrhovateľkám písomnou výpoveďou. Ak by Zmluvy o dôchodku boli platnými a právo na plnenie by navrhovateľkám nezaniklo podľa ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvný vzťah s navrhovateľkami odporca ukončil výpoveďou podľa ust. § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa vyjadril bližšie neodôvodnený právny názor, že údaj „na doživotne“ je dobou určitou. Takýto právny názor sa však dostáva do rozporu so znením § 842 Občianskeho zákonníka, ktorý vyžaduje, aby išlo o dobu neurčitú (neurčitého trvania alebo doživotne - to sú doby, pri ktorých nik nevie, koľko bude život človeka trvať - t. j. ide o dobu neurčitú) - výkladom zákona preto nemožno dospieť k zisteniu o dobe určitej, pretože by išlo o výklad práva odporujúci hmotnému právu. Podľa názoru odporcu okresný súd dospel k nesprávnemu záveru, podľa ktorého je zmluva, zakladajúca právo na dôchodok na „doživotne“, uzavretá na dobu určitú. Tento výklad nie je možný, pretože by činil zmluvu absolútne neplatnou, keďže pojmovým znakom zmluvy o dôchodku je i podľa doloženej odbornej literatúry neurčitosť doby jej trvania. Zmluva je právny

úkon na dobu neurčitú, ktorým sa právo na plnenie dôchodku len zakladá, t. j. výpoveďou zanikne právny dôvod výplaty dôchodku, i keby bola dojednaná výplata na dobu „na doživotne“, ako určitá. Na dobu určitú je pritom uzavretá taká zmluva, keď údaj o dobe trvania zmluvy umožňuje časové určenie jej trvania (doba je synonymum času). To v prípade údaja „na doživotne“ nie je splnené, pretože nik pri uzavretí zmluvy o dôchodku nemôže vedieť, koľko bude život fyzickej osoby trvať, t. j. na časovej osi sa nedá vyznačiť doba, kedy nastane smrť. Aj podľa synonymického slovníka slovenského jazyka sú synonymom slova doba slová čas, resp. epocha. Pritom pojem čas je vykladaný ako istý vymedzený alebo bližšie nevymedzený časový úsek, časové rozpätie. Doba je vykladaná ako dlhší časový úsek, obmedzený dvoma krajnými bodmi bez presného určenia.

Podľa názoru odporcu okresný súd taktiež pochybil, keď nedostatočne zohľadnil, že smrť fyzickej osoby je samostatným právnym dôvodom zániku určitej skupiny záväzkov, pričom poukázal na znenie § 579 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Všetky zmluvy, pri ktorých má plnenie vykonávať osobne dlžník alebo plnenie je obmedzené len na osobu veriteľa, sú bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvného vzťahu uzatvárané na doživotne určenú dobu. Ak by sa pripustila možnosť, že zmluvy uzatvárané na dobu končiacu smrťou zmluvnej strany, sú zmluvami na dobu určitú, dôsledkom by bola nemožnosť uzatvoriť napríklad zmluvu o nájme s fyzickou osobou, ako nájomcom na dobu neurčitú, čoho následkom by bola nemožnosť vypovedania takejto zmluvy. Napríklad pri väčšine zmlúv, ktorých predmetom je dočasné prenechanie veci na užívanie (nájomná zmluva, zmluva o výpožičke), je dopredu zrejmé, že vec, ktorá sa prenecháva do dočasného užívania, v budúcnosti zanikne, alebo sa stane nespôsobilou na dohodnuté užívanie. To však neznamená, že by tieto zmluvy nebolo možné uzatvoriť na dobu neurčitú. Z uvedeného vyplýva, že ak je trvanie zmluvy viazané na takú právnu skutočnosť, s ktorou zákon spája zánik tohto zmluvného vzťahu, ide vždy o zmluvy na dobu neurčitú. Na základe uvedeného je možné dospieť k jedinému logickému záveru, a to že uzatvorenie zmluvy na dobu života oprávneného je vždy uzatvorením zmluvy na dobu neurčitú.

Odporca tiež namietal, že okresný súd nezohľadnil nie vždy objektívne zistiteľný moment smrti fyzickej osoby s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak nie je vždy smrť fyzickej osoby objektívne zistiteľnou právnou skutočnosťou, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy zmluvný vzťah končí, boli predmetné zmluvy o dôchodku uzavreté na dobu neurčitú.

Odporca v odvolaní vyslovil názor, podľa ktorého je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný z dôvodu, že sa nevyssporiadal s argumentáciou odporcu v prospech záveru o uzavretí zmlúv o dôchodku na dobu neurčitú napriek predloženiu iného právoplatného rozsudku všeobecného súdu. Okresný súd sa nevyssporiadal s argumentáciou odporcu vo vzťahu k neplatnosti zmlúv o dôchodku, ktorým postupom znemožnil odporcovi relevantným spôsobom vyjadriť nesúhlas s právnymi názormi okresného súdu. Preto navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrh zamietne, alebo aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Pre prípad, že by odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok, odporca navrhol, aby odvolací súd podľa § 238 ods. 3 O.s.p. pripustil dovolanie z dôvodu, že rozhodnutie o otázke, či zmluva o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka je zmluvou na dobu určitú, je po právnej stránke zásadného významu.

Odporca ďalším písomným podaním doplnil zdôvodnenie odvolania o poukaz na rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 31.03.2011, č. k. 19C/67/2010-140 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.08.2011, č. k. 6Co/52/2011-165, v ktorých rozhodnutiach súdy dospeli v obdobných prípadoch k právnemu záveru, že navrhovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovede Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrili navrhovateľky prostredníctvom ich právneho zástupcu. Vo vyjadrení uviedli, že sa plne stotožňujú s rozsudkom okresného súdu. Podľa ich názoru preukázali naliehavý právny záujem na určení neplatnosti výpovedí zmlúv o dôchodku, pretože sa vytvorí pevný právny základ pre vzťahy medzi účastníkmi. Navrhovateľky nevidia žiadny rozpor v zmluvách o dôchodku pokiaľ ide o dĺžku trvania, pričom čl. III. zmlúv len spresňuje dobu plnenia. Podľa ich názoru nie sú nepresne označené v predmetných zmluvách o dôchodku, pretože medzi účastníkmi tejto zmluvy nie je pochybné, kto tieto zmluvy uzavrel aj s poukazom na právne závery rozsudku Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky zo dňa 27.09.2001, sp. zn. 7M Obdo 2/2000. Navrhovateľky nepovažujú zmluvy o dôchodkoch za uzavreté za nápadne nevýhodných podmienok a boli uzavreté ako ocenenie ich pracovnej aktivity, vernosti a kvality práce, čím je daný hospodársky dôvod poskytovania plnení. Preto navrhli, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a zaviazal odporcu k náhrade trov odvolacieho konania.

Navrhovateľky ďalším písomným podaním doplnili svoje vyjadrenie o poukaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25.04.2012, sp. zn. II. ÚS 26/2012, ktorým bolo rozhodnuté, že ústavné právo navrhovateľky v obdobnej veci bolo porušené rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým bol jej návrh zamietnutý.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto stotožňuje s týmito skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení napadnutého rozsudku a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru okresný súd sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odporca prezentoval aj počas konania pred okresným súdom.

Z hľadiska dôvodov odvolania odporcu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa nestotožnil s názorom odporcu v odvolaní, podľa ktorého by navrhovateľky v konaní nepreukázali naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu správne ustálil, že rozhodnutie o návrhu navrhovateľiek, či pozitívne alebo negatívne, je objektívne spôsobilé vnieť istotu do právnych vzťahov medzi účastníkmi konania. Je nepochybné, že práve podanie výpovedí zo zmlúv o dôchodkoch vneslo neistotu do právnych vzťahov účastníkov a vyvolalo spor. Niet preto dôvodu sa domnievať, že vyriešenie otázky platnosti, resp. neplatnosti predmetných výpovedí nevniesie istotu do právnych vzťahov účastníkov, ktorá neistota predtým celkom zjavne neexistovala. Odvolací súd k odporcom nastoleným otázkam záväznosti súdnych rozhodnutí považuje za potrebné tiež dodať, že v zmysle § 135 ods. 2 O. s. p. ustálená súdna prax dovodila prejudiciálnu viazanosť v prípadoch, ktorých iný súd rozhodoval o skutkovo rovnakej veci tých istých účastníkov, ktorú myšlienku vyjadruje ustanovenie § 135 ods. 2 O.s.p. tým, že súd z takého právoplatného rozhodnutia vychádza.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s názorom odporcu v odvolaní, podľa ktorého by predmetné zmluvy o dôchodku odporovali zneniu ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že by určovali dve odlišné doby neurčitého trvania záväzku odporcu voči navrhovateľkám.

Podľa § 842 Občianskeho zákonníka zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne alebo inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku.

Zo znenia uvedeného ustanovenia vyplýva, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „určenie doby“ a „trvanie doby“, keďže uvedené ustanovenie používa slovné spojenie „... inak určenú dobu ...“ a zároveň aj slovné spojenie „... neurčitého trvania ...“. Z jazykového výkladu uvedeného ustanovenia vyplýva, že vymedzenie práva na vyplácanie dôchodku „doživotne“ je podľa uvedeného ustanovenia len jedným z možných konkrétnych spôsobov určenia doby neurčitého trvania. Alternatíva za slovom „alebo“ umožňuje preto len iným spôsobom vymedziť určenie doby trvania práva, ako použitím slov „na doživotne“. Preto podľa názoru odvolacieho súdu ak predmetné zmluvy o dôchodku určujú dobu

záväzku odporcu na doživotne vo vzťahu k navrhovateľkám a zároveň upravujú, že vyplácanie dôchodku sa skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil, nejde o iné alternatívne vymedzenie určenia samotnej doby trvania záväzku odporcu, ale len o spresnenie konca doživotne určenej doby záväzku odporcu v súvislosti s predpokladanou budúcou a nevyhnutnou objektívnou skutočnosťou, ktorá nepochybne nastane v budúcnosti (v čase a priestore), teda smrťou tej ktorej navrhovateľky.

Odvolačný súd v súvislosti s námietkou odporcu, že zmluvy o dôchodkoch nie sú platné pre neurčitosť vymedzenia oprávnených osôb, sa stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého v konaní bolo preukázané, že u odporcu nikdy nepracovali iné osoby s menom a priezviskom, ako majú navrhovateľky a že od uzavretia zmlúv o dôchodku nenastal žiadny problém s identifikáciou oprávnených. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd pri riešení tejto otázky postupoval v súlade s ústavným súdom viackrát deklarovaným výkladovým pravidlom, podľa ktorého právne normy nie je možné vykladať príliš formalisticky, ale je potrebné vychádzať z účelu právnej normy. Platný právny poriadok pritom výslovne neustanovuje náležitosti označenia osôb oprávnených zo zmlúv o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka. Preto je potrebné vychádzať z potreby označovania účastníkov zmluvného vzťahu spôsobom, umožňujúcim individuálnu identifikáciu. Je nepochybné, že všeobecným identifikátorom fyzickej osoby je jej meno a priezvisko, ktoré identifikačné údaje oprávnených osôb obsahujú predmetné zmluvy o dôchodkoch. V kontexte zmluvy je nepochybné, že ide o bývalé zamestnankyne odporcu, resp. jeho právneho predchodcu, pričom zmluvy obsahujú vlastnoručné podpisy oprávnených, ktorý vlastnoručný podpis fyzickej osoby je spôsobilým podkladom k individuálnej identifikácii fyzickej osoby. Z uvedených dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetné zmluvy o dôchodku obsahujú dostatok údajov pre individuálnu identifikáciu oprávnených. Pokiaľ odporca v uvedených súvislostiach poukazoval na právne komentáre a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, zaoberajúce sa potrebou určitosti písomnej zmluvy, odvolací súd poukazuje na to, že ide o úvahy vo vzťahu k určitosti prejavu vôle účastníkov zmluvy a nie k otázkam určitosti označenia účastníkov v zmluve. Preto odvolací súd považoval za nedôvodný názor odporcu v odvolaní, podľa ktorého by mali byť predmetné zmluvy o dôchodku neplatné pre nedostatočné označenie oprávnených podľa § 37 ods. 1 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani so záverom odporcu v odvolaní, podľa ktorého na základe nadobudnutia účinnosti ustanovení § 27 ods. 8 a § 116 zákona č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o bankách) sa stalo plnenie zo zmlúv o dôchodkoch zákonom zakázané. Odvolací súd sa pritom v plnom rozsahu stotožňuje s názorom okresného súdu, podľa ktorého zmluvy o dôchodkoch nepovažoval za uzatvorené za nápadne nevýhodných podmienok, keďže ich uzatvorenie malo oporu v štatúte Podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne, zriadeného právnym predchodcom odporcu za účelom realizácie sociálnej politiky vo vzťahu k zamestnancom po prerokovaní a schválení s podnikovým výborom odborovej organizácie.

Odvolačný súd nad rámec správnych úvah okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že podľa § 1 zákona o bankách tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Uvedené ustanovenie neobsahuje aj oblasť sociálnej politiky bánk voči zamestnancom. Z hľadiska systematiky zákona o bankách ustanovenie § 27 je prvým paragrafom šiestej časti uvedeného zákona s názvom „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“. Ustanovenie § 27 ods. 1 zákona o bankách následne ustanovuje rámec podnikania v zmysle šiestej časti tak, že banka a pobočka zahraničnej banky vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe, pričom banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri výkone svojej činnosti postupovať obozretne, najmä sú povinné vykonávať obchody okrem iného za výhodných ekonomických a právnych podmienok pre ňu (písm. c/ uvedeného ustanovenia). S poukazom na systematické zaradenie ustanovenia § 27 v zákone o bankách a znenie ustanovenia § 27 ods. 1 zákona o bankách (vykonávanie obchodov s klientmi na zmluvnom základe) je nepochybné, že obmedzenie pri uzatváraní zmlúv podľa § 27 ods. 7 zákona o bankách sa vzťahuje na obchody s klientmi na zmluvnom základe, pričom v toto ustanovenie výslovne upravuje, aké obchody na zmluvnom základe (za nápadne nevýhodných

podmienok pre nich) sú nepochybné v rozpore s ustanovením § 27 ods. 1 písm. c) zákona o bankách. Aj z tohto dôvodu sa ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách vzťahuje na zmluvné právne vzťahy bánk s ich klientmi v súvislosti s podnikaním. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné tiež dodať, že pri teoretickom pripustení možnosti aplikácie ustanovenia § 27 ods. 8 zákona o bankách v zmysle názoru odporcu aj na sociálnu politiku banky vo vzťahu k zamestnancom by nebolo možné zamestnancovi banky poskytnúť okrem mzdy za prácu žiadnu výhodu pre hospodársky neodôvodnené plnenie. Takýto výklad platného právneho predpisu by mal za následok pozitívnu diskrimináciu zamestnancov banky v pracovnoprávných vzťahoch oproti zamestnancom v iných odvetviach, čo podľa názoru odvolacieho súdu nie je prípustné a nie je zrejme s poukazom na znenie § 1 zákona o bankách ani účelom zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu samotný postup banky v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o bankách sám osebe neznamená neplatnosť zmluvy, ale zakladá len oprávnenie vykonať vo vzťahu k banke opatrenia podľa deviatej časti zákona o bankách (viď § 50 ods. 1 zákona o bankách).

Za dôvodný odvolací súd nepovažoval ani záver odporcu v odvolaní, podľa ktorého je potrebné rozlišovať medzi trvaním zmluvy a trvaním povinnosti plniť zo zmluvy, pričom pokiaľ zmluva neurčuje dobu svojho trvania, má sa za to, že zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že právny inštitút výpovede zmluvy je jedným z inštitútov zániku záväzku (viď systematické zaradenie do šiesteho oddielu prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka). Preto posudzovanie, či zmluva je uzavretá na dobu neurčitú je potrebné posudzovať vo vzťahu k dohodnutej dobe plnenia záväzku zo zmluvy. Preto okresný súd postupoval správne, ak posudzoval otázku, či boli zmluvy o dôchodku uzavreté na dobu určitú alebo dobu neurčitú, podľa obsahu dohody účastníkov o trvaní záväzku odporcu vyplácať navrhovateľkám dôchodok.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd dospel k správne záveru, podľa ktorého predmetné zmluvy o dôchodku sú uzavreté na určitú dobu. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom odporcu, podľa ktorého pojem doba sa vykladá ako časový úsek, obmedzený dvoma krajnými bodmi. Niet zrejme pochýb o identifikovateľnosti bodu v čase, keď vznikla povinnosť odporcu plniť záväzok zo zmlúv o dôchodku. Za druhý krajný bod určitej doby plnenia záväzku odporcu okresný súd správne ustálil smrť navrhovateľiek. Aj keď nie je možné vopred určiť, kedy konkrétne táto skutočnosť nastane, je nepochybné, že v budúcnosti musí nevyhnutne nastať. Sám zákonodarca určenie práva na doživotie v ustanovení § 842 označuje ako určenie doby neurčitého trvania. Preto podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné dospieť k záveru, že určenie doby na doživotie by jasne neurčovalo krajné body takejto doby identifikovateľnými udalosťami, ktoré musia nevyhnutne nastať. Odvolací súd v súvislosti s úvahami odporcu ohľadne právnej úpravy iných zmluvných typov poukazuje na to, že ustálená súdna prax akceptuje aj spôsob iného určenia doby, než za pomoci časových ekvivalentov. Je tomu tak napríklad v prípade pracovnoprávných vzťahov, pri ktorých vymedzenie pracovnej zmluvy na dobu zastupovania zamestnanca ustálená súdna prax považuje za pracovný pomer, uzavretý na dobu určitú podľa § 48 Zákonníka práce. V súvislosti s predmetnou otázkou odvolací súd poukazuje aj na právny záver Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.2012, sp. zn. II. ÚS 26/2012, podľa ktorého je zmluva o dôchodku „na doživotie“ podľa § 842 Občianskeho zákonníka uzavretá na dobu určitú. Z uvedených dôvodov odvolací súd sa nestotožnil s právnymi závermi v odbornej literatúre a v súdnych rozhodnutiach, na ktoré v odvolaní poukázal odporca a nezistil ani dôvod pre rozhodnutie o vyslovení prípustnosti dovolania podľa odvolacieho petitu odporcu.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. S poukazom na uvedené odvolací súd, súc v súvislosti so svojou prieskumnou povinnosťou v prejednávanom prípade viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je vo výroku vecne správny. Preto potvrdil rozsudok okresného súdu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 O.s.p. v spojení s § 142 ods. a § 151 ods. 1, 2 O.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že navrhovateľky boli v odvolacom konaní úspešné a preto im v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='99/1963 Zb. %2523151'&ucin-k-dni='30.12.9999'> trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Navrhovateľky si v konaní uplatnili všeobecne právo náhradu trov a toto právo im bolo po vyčíslení trov konania pred okresným súdom aj priznané v rozsudku okresného súdu. Pokiaľ ide o odvolacie konanie, navrhovateľky do verejného vyhlásenia tohto rozsudku dňa 25.03.2014 nevyčíslili trovy odvolacieho konania a neurobili tak ani v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozsudku. Keďže zo spisového materiálu okrem možných nevyčíslených trov právneho zastúpenia navrhovateľiek v súvislosti s odvolacím konaním nevyplývajú žiadne iné trovy konania, odvolací súd v písomnom vyhotovení rozsudku nepriznal navrhovateľkám náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti písomného vyhotovenia tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné .